

'Hoop' is dat ding
dat veren heeft en
neerstrijkt op de ziel, en
z'n liedjes zonder woorden
zingt en nooit stopt,
helemaal nooit.

Stichting Félice

Ouders die hun kindje verloren hebben, worden ineens geconfronteerd met het organiseren van een afscheid. Een uitvaart is iets waarover de meeste jonge ouders niet hoeven na te denken. Een uitvaart kost ook nog eens veel geld. Vanuit deze bewustwording is Stichting Félice opgericht. De stichting heeft tot doel een verdrietige dag een beetje mooier te maken. Dit doet zij met een vergoeding voor ogenschijnlijk kleine dingen zoals een naamslinger, bloemen of een houten diertje voor bij het grafje.

De stichting heeft sinds de oprichting in korte tijd veel naamsbekendheid gekregen. Hierdoor is zij erin geslaagd een boven verwachting groot aantal ouders te helpen. Stichting Félice vindt het belangrijk dat ouders afscheid nemen op een manier die bij hen past.

Alle opbrengsten van dit boek komen volledig ten goede aan Stichting Félice.

Kijk voor meer informatie over de stichting, het verhaal over het leven en afscheid van Félice en een overzicht van alle mogelijkheden op www.stichtingfelice.nl.

Foto van de week

Elke week is het een andere foto van Félice die mij extra raakt.

Alles vond ik mooi aan Félice. Maar het allermooiste vond ik haar donkere oogjes. Al meteen na haar geboorte keek ze mij een aantal keer per dag diep in de ogen. Ze reageerde op mij en dat zag je in haar blik. We hadden het zo fijn samen.

Toen Félice eenmaal in de VU lag en in slaap werd gehouden, verlangde ik steeds meer naar haar oogjes. Iedere verpleegkundige vroeg ik of ze alsjeblieft een foto van haar wilden maken wanneer ze toevallig toch nog even haar oogjes open zou doen. Maar helaas.

Woensdagochtend toen ik bij Félice aankwam in het ziekenhuis, kuste ik haar, aaide ik haar en fluisterde ik in haar oortje hoe mooi ons leven er samen uit zou komen te zien. Ik vroeg haar of ze mij even haar mooie oogjes wilde laten zien. En dat deed ze. Toen wist ik nog niet dat dat voor het laatst was.

Deze week heb ik extra vaak naar die foto gekeken. Geen idee waarom nu, maar de foto raakt mij nu meer dan anders.

Eigenlijk word ik er vooral verdrietig van. De blik van ‘mama, ik heb het nu toch wel heel erg zwaar’ blijft me raken. Hij maakt me intens verdrietig en tegelijkertijd zo trots. Zo trots op mijn kleine vechtertje. Zo trots op haar kracht. En zo dankbaar dat ze mij toch nog eventjes aankeek.

Vol & Leeg

Ik ben niet boos, ik heb geen woede, ik heb geen vragen, ik stel mezelf de vraag niet: Waarom nou wij?. Ik ben alleen verdrietig. Heel erg verdrietig.

Vol en leeg tegelijk. Zo voel ik me de laatste weken vaak. Vol met emoties, vol met energie om weer van alles te doen, vol met verhalen over de afgelopen twee maanden, vol met Félice. Ik ben er soms zo druk mee dat ik mezelf er niet eens in herken. Dan zit ik met een rood hoofd (oké, misschien ook door dat wijntje te veel) honderduit te kletsen over Félice en BAM. Ineens zijn daar dan weer die tranen. Die dikke grote tranen die ineens over mijn wangen stromen. Tranen die maar blijven stromen en op de tafel druppen. Maar je hoort mij niet. Want snikken doe ik niet. Het zijn uitsluitend tranen. En daarna is daar weer dat hele lege gevoel. Het besef dat Félice er echt niet meer is en slechts in mijn hart zit. Ze zal nooit terugkomen. En wanneer ik dat zeg, word ik weer verdrietig. Want ergens wil ik dat zo graag hopen en denken.

Ook zonder tranen huil ik, met mijn hart en om de leegte die ik daar voel. De leegte van de wieg, de leegte van mijn huis, de leegte in het kamertje van Félice, de leegte als ik uit mijn werk kom en de leegte in mijn buik. Ik vraag me ook af of ik ooit wel echt gehuild heb. Want zoals ik nu huil, hilde ik eerder nooit.

Ik ben niet boos, ik heb geen woede, ik heb geen vragen, ik stel mezelf de vraag niet: Waarom nou wij?. Ik ben alleen verdrietig. Heel erg verdrietig.

Zullen we wat afspreken

Hi! Félice hier. Ja, jullie kennen mij wel. Maar voor het geval je het even vergeten bent, zeg ik toch nog even: “Hi!” en zwaai ik naar jullie.

Ik begrijp heel goed dat ik het jullie niet gemakkelijk gemaakt heb door er zo snel tussenuit te piepen. Dat had ik zelf natuurlijk ook niet op de planning staan. Net als mijn mama had ik mij zo enorm verheugd op de geweldige avonturen die we samen zouden beleven. Helaas kan ik alleen nog maar van bovenaf toekijken hoe mama het doet.

Als ik er nog was geweest, dan waren jullie allemaal vast naar mij en mijn mama toegekomen om te vragen hoe het mij zou gaan. Jullie zouden ongetwijfeld allemaal een blik in de kinderwagen hebben geworpen om mijn prachtige koppie te bekijken. En dan zouden jullie ongetwijfeld allemaal een poging gewaagd hebben mij even aan te raken. Tot grote ergernis van mij moeder.

Ik ben er dan wel niet, maar mijn moeder is er nog wel degelijk. Zullen we daarom afspreken dat jullie haar niet meer negeren in 2018? Je hoeft je niet om te draaien als je haar tegenkomt in de stad. Je hoeft niet te doen alsof je aan het bellen bent of langs haar heen te kijken. Je hoeft ook niet te doen alsof je haar niet kent. Als ik jullie ken, kennen jullie mijn mama zeker.

Je hoeft geen gekke kletsverhalen over onbelangrijke zaken bij haar neer te leggen om maar wat te zeggen. Begin maar gewoon over mij. Dan weet ik zeker dat je het juiste doet voor mijn mama. Zij praat namelijk graag over mij. Heel graag. Ik ben namelijk het aller aller allerbelangrijkste in haar leven (samen met mijn papa). En mijn mama is een sterke vrouw, die krijg jij niet zomaar aan het huilen. Maar wel aan het lachen. Dus doe maar gewoon wat ik zeg.

Verwachtingen

Eigenlijk heb ik geen verwachtingen van anderen. Ik heb niet eens verwachtingen van mezelf, van Tim of van het zusje van Félice. Ik leef en ik loop tegen dingen aan. Ik weet niet hoe het proces van rouw verloopt. Soms gaat het goed, soms gaat het zelfs heel goed, soms zit er een wat mindere dag tussen en soms is het ook gewoon even heel erg zwaar. Ik kon mij een paar maanden geleden niet voorstellen dat het ooit iets beter zou worden en inmiddels kan ik zeggen dat dat wel zo is.

De eerste periode na het overlijden van Félice dacht ik dat iedereen aan mij kon zien dat ik een moeder was die haar kind had verloren. Zo voelde dat. Het zat zo aan de oppervlakte maar er werd niet over gesproken. Natuurlijk niet, want niemand wist het. Toch verwachtte ik dat iemand erover zou beginnen. De medewerker bij de supermarkt had mij toch hoogzwanger gezien? Waarom vroeg ze nooit naar mijn kindje? Dat gebeurde logischerwijs niet. Het leefde alleen in mij.

Dat Félice voor mij zo groots is en voor niemand anders, begrijp ik. Sterker nog. Dat wil ik ook. Een van mijn grootste irritaties is namelijk dat mensen doen alsof hun verdriet net zo erg is. Ik ben mijn kind kwijt. Erger dan dat bestaat niet. Dus als mensen zeggen: “Félice is ons afgenomen”, dan krijg ik van dat woordje ‘ons’ de kriebels. Félice is van mij en van Tim. Het is ons kindje. Alleen wij tweeën hebben het over ‘ons’. Want ‘ons’ is voor ieder ander ondergeschikt wanneer het om Félice gaat. En daar is het al. Een verwachting.

Dat haar grafje mij veel troost biedt en ik het plekje nodig heb om voor Félice te zorgen en met haar bezig te zijn, is inmiddels wel duidelijk. Dat niemand anders daar over nadenkt, snap ik diep van binnen echt wel. En toch merk ik dat ik teleurgesteld ben als

iemand een verjaardagsfeestje had bij het restaurantje bij de begraafplaats, iemand naar een voetbal- of hockeywedstrijd ging kijken en ze geen bezoekje aan Félice hebben gebracht. Mijn hoofd weet wel hoe het zit en toch hoop ik dat eraan gedacht wordt. Soms denk ik dat als Félice was blijven leven, je toch ook weleens bij mij langsgekomen zou zijn voor Félice? Zie dat ene bezoekje aan de begraafplaats dan als het kraambezoekje of het verjaardagsfeestje waar je nooit bij aanwezig hoeft te zijn. En een belangrijke noot: ik heb een paar heel fijne, lieve vriendinnen die vaak gaan. Voor mij.

Iedereen is bang dat ze mij uit mijn doen brengen wanneer de naam Félice valt. Na het delen van zoveel verhalen en zoveel zeggen dat ik niets liever doe dan het noemen van haar naam, is het kwartje bij velen blijkbaar nog steeds niet gevallen. Dat doet pijn. Snappen mensen dan nog steeds niet dat een moeder niets liever doet dan over haar kind praten? Ook al is je kind dan misschien dood. Ontwijk dat niet. Het doet alleen maar heel, heel, heel veel pijn.

Mensen kunnen niet eindeloos op hun woorden letten. Ik maak zelf ook weleens een fout. Toen er laatst in één week tijd wel zes nieuwe mensen bij Félice in de buurt begraven werden, zei ik tegen de meneer van de begraafplaats: "Nou, er is hier in ieder geval wel genoeg leven." Ook niet helemaal gepast. Maar toch vind ik onbewust dat ik die stomme opmerkingen mag maken, maar een ander niet.

Iedere moeder viert de mijlpalen van haar kind. En stiekem verwacht iedere moeder ook dat anderen daar weleens bij stilstaan. De dag dat ze weer aan het werk moet na het verlof, de dag dat het kindje de eerste prikjes krijgt en ga zo maar door. Al deze mijlpalen gaan in mijn leven met Félice voorbij. Echter, dat betekent niet, dat ze er voor mij niet zijn. Ze zijn er wel degelijk, alleen staat niemand daarbij stil.

Vooropgesteld dat ik heel blij ben voor alle lieve mensen om mij heen die gezonde kindjes hebben en genieten van hun ontwikkelingen waar ik maar al te graag mee verbonden ben, worden er soms dingen gezegd die mij raken. Als iemand zijn kindje mist voor één dag opvang, denk ik: Snap je nu hoe ik mij al maanden voel? En die van jou komt straks gewoon terug. Of mensen die zeggen dat het moeilijk is als je kindje ziek is. Ik heb mijn kind dood zien gaan in mijn armen. Een griepje is niet te vergelijken met een kind dat ligt te vechten voor haar leven op de intensive care. En ook hiervoor geldt natuurlijk weer dat mijn hoofd best weet dat het allemaal niet zo werkt. Natuurlijk niet! Daarom zal ik het ook nooit hardop zeggen.

Eigenlijk kan ik maar één ding concluderen. En dat is dat ik dus eigenlijk vol verwachtingen zit. Onbewust! En terwijl ik er een aantal opsom, realiseerde ik mij dat het gewoon is en bij het leven en de rouw hoort.